

și să înceapă cu ei, dar de pe o poziție mai fermă decât mai înainte, tratativele pentru încheierea păcii, care trebuie să se restrângă însă numai la acele condiții ale acordului din 1527, care asigurau libertatea comerțului și împărțirea reciprocă a justiției, omițându-se toate celelalte, pentru ca acest domn, să cunoască, în sfârșit, că făcând rău, nu se poate aștepta la grațitudine și că învingătorul drept (regele) se cuvine să dicteze legi învinsului nedrept (Rareș).

În ceea ce privește cererea tătarilor, Tomicki, care mai înainte nu considera îndecăjită cumpărarea unei păci nesigure cu bani și daruri, în prezent însă se ralie părerii regelui de a se încheia cu ei un acord și de a le da anual daruri și « soldă »¹.

La Cracovia apărură atunci și pitarul Petru, solul domnului Țării Românești, venit din nou, de astă dată împreună cu Ocieski, trimisul polon la Constantinopol cu actul de ratificare a tratatului polono-turc. El fu îndrumat la Wilno, unde mulțumi regelui, în numele stăpînului său, pentru sprijinul obținut la Poartă². Regele răspunse domnului muntean că-i primește prietenia, sfătuiindu-l s-o păstreze mereu³.

În acest timp, cînd Polonia și Moldova au suferit mult din cauza inundațiilor⁴, Rareș trimise o solie cu instrucțiuni scrise la Tarnowski, care în urma omiterii sale de la ocuparea postului de castelan al Cracoviei, rămas vacant prin moartea cancelarului K. Szydłowiecki, își dăduse de necaz demisia din hătmănie, iar locul său la comanda armatei de mercenari care păzea granița din spre Moldova, precum și cel de staroste al Cameniței, era ocupat, temporar, de Nic. Iskrzycki, șambelanul cetății. Nu se cunoaște conținutul soliei moldovene, nici cel al răspunsului dat de Tarnowski, răspuns însă care a fost în vederile cancelariei polone și pe care Tomicki l-a lăudat⁵. Din partea polonă a fost trimis în Moldova Iskrzycki de la Camenița, căruia Rareș i-a cerut să convingă pe Tarnowski și pe rege să-i restituie Pocuția, sau cel puțin să-l despăgubească pentru daunele pricinuite de poloni, amenințînd în caz contrar cu răzburarea pînă la moarte. Iskrzycki, care a văzut la curtea voievodului soli tătari și moscoviți, nu s-a angajat în discuții mai ample, pe motiv că n-a fost trimis să negocieze pacea, ci numai să asigure liniștea la frontiera încredințată apărării sale⁶.

Așa trecea și cel de al doilea an de tratative diplomatice în jurul conflictului pentru Pocuția, fără să se fi putut ajunge la un armistițiu sau pace, din cauza poziției intransigente a ambelor părți. Rareș era hotărît să lupte pentru Pocuția, pentru drepturile sale și nici un ordin al sultanului nu-l putea reține.

¹ A.T., XV, p. 556—558. Un sfat similar l-a dat regelui și arhiepiscopul de Gniezno, căruia i s-au făcut pentru aceasta de unii reproșuri, pe care tot vicecancelarul a căutat să le combată, argumentînd că și alte state creștine își asigură interesele plătînd bani, cf. A.T., XV, p. 592—593.

² A.T., XV, p. 708—709.

³ Regele către Vlad Vintilă, 10.X.1533, în A.T., XV, p. 686 și la Bogdan-Hurmuzaki, Supl. II—1, p. 71—72 (cu data greșită de 8.X.1533).

⁴ A.T., XV, p. 554—556, 559—560, 607—610.

⁵ Tomicki către Tarnowski, din prima jumătate a lunii septembrie 1533, A.T., XV, p. 586—587.

⁶ Raportul lui Iskrzycki asupra discuției cu Rareș, din Camenița, prima jumătate a lunii septembrie 1533, în A.T., XV, p. 587—591 și la Bogdan-Hurmuzaki, Supl. II—1, p. 71—74 (avînd ca dată numai anul 1533).